

MARIO VARGAS LLOSA

HINZIR KIZ

Çeviri: SÜLEYMAN DOĞRU

2. BASKI

can
çağdaş

MARIO VARGAS
LLOSA

HINZIR KIZ

Can Çağdaş

Hınzır Kız, Mario Vargas Llosa

İspanyolca aslından çeviren: Süleyman Doğru

Travesuras de la niña mala, Mario Vargas Llosa

© 2006, Mario Vargas Llosa

© 2015, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Agencia Literaria Carmen Balcells S.A. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2015

2. basım: Ekim 2019, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Editör: Emrah İmre

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Tasarım (www.lom.com.tr)

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç İş Merkezi No: 3 Kat: 2

Topkapı-Zeytinburnu

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-2589-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750725890

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

MARIO VARGAS
LLOSA

HINZIR KIZ

ROMAN

2010 NOBEL EDEBİYAT ÖDÜLÜ

İspanyolca aslından çeviren

Süleyman Doğru

♥can

Mario Vargas Llosa'nın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Kent ve Köpekler, 1984

Yeşil Ev, 1984

Palomino Molero'yu Kim  ld rd ?, 1991

Elebaşılar - Hergeleler, 1992

Mayta'nın öyküsü, 1992

Üvey Anneye  vg , 1992

Julia Teyze, 1994

And Dağlarında Terör, 1996

Masalca, 1996

Don Rigoberto'nun Not Defterleri, 1999

Teke Şenliği, 2003

Cennet Başıka Yerde, 2006

Kelt Rüyası, 2011

Genç Bir Romancıya Mektuplar, 2012

Ketum Kahraman, 2014

MARIO VARGAS LLOSA, 1936'da Peru'nun Arequipa kentinde doğdu. Başkent Lima'daki Leoncio Prado Askerî Okulu'nda edindiği kişisel deneyimlerden yola çıkarak kaleme aldığı ilk romanı *Kent ve Köpekler*'le (1963) kısa sürede üne kavuştu. İlk romanını 1966'da *Yeşil Ev*, 1969'da *Conversación en la catedral* (Katedralde Konuşmalar), 1973'te *Yüzbaşı ve Kadınlar Taburu*, 1977'de *Julia Teyze* izledi. *La guerra del fin der mundo* (Dünyanın Sonunu Getiren Savaş), *Masalçı, Üvey Anneye Övgü, Don Rigoberto'nun Not Defterleri, Palomino Molero'yu Kim Öldürdü?, Mayta'nın Öyküsü, Teke Şenliği, Cennet Başka Yerde* gibi yapıtlarıyla günümüzün en seçkin yazarları arasındaki yerini aldı. 1993'te yayımlanan *And Dağlarında Terör* adlı romanı Planeta Ödülü'ne değer görüldü. Edebiyat eleştirisi alanında ise Gabriel García Márquez, Flaubert, Sartre ve Camus'nün yapıtları üzerine kitaplar yayımladı. 1990 yılında Demokratik Cephe'nin adayı olarak katıldığı başkanlık seçimlerinde Alberto Fujimori karşısında başarılı olamadı. 2010'da Nobel Edebiyat Ödülü'nü aldı.

SÜLEYMAN DOĞRU, 1969'da Keşan'da doğdu. İlköğrenimini Keşan'da, ortaöğreniminiyse İstanbul'da, Galatasaray Lisesi'nde yaptı. İstanbul Üniversitesi Fransız Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden 1998 yılında mezun oldu. Institut Catholique de Paris'te kütüphanecilik ve dokümantasyon formasyonu aldı. İspanyolca ve Fransızcadan çok sayıda çevirisi bulunmaktadır.

X'e, yiğit zamanların anısına...

I. Şilili kızlar

O yıl yaz ayları muhteşem geçti. Pérez Prado on iki öğretmenden oluşan orkestrasıyla birlikte Miraflores Club Terrazas ve Lima Çim Kort Tenis Kulübü karnavallarını canlandırmaya geldi; Acho Meydanı'nda, Lima Başpiskoposu Kardinal Juan Gualberto Guevara'nın katılan tüm çiftleri aforoz etme tehdidine rağmen büyük ilgi gören bir ulusal mambo şampiyonası düzenlendi ve Miraflores semtinin Diego Ferré, Juan Fanning ve Colón sokaklarını kapsayan, benim mahallem Barrio Alegre, yani Neşeli Mahalle, minyatür futbol, bisiklet, atletizm ve yüzmeden oluşan olimpiyatlarda San Martín Sokağı'nın bulunduğu mahalleyle kapıştı ve elbette ki biz kazandık.

O 1950 yazında olağanüstü şeyler oldu. Cojinoba Lañas ilk kez bir kıza –kızıl saçlı Seminauel'e– çıkma teklif etti ve kız, bütün Miraflores'i şaşkınlığa uğratarak onun teklifini kabul etti. Bunun üzerine Cojinoba topallığını unuttu ve o günden sonra sokaklarda göğsünü Charles Atlas gibi dışarı çıkararak yürümeye başladı. Tico Tiravante, Ilse'yle ilişkisini bitirdi ve Laurita'ya çıkma teklif etti, Víctor Ojeda, Ilse'ye çıkma teklif etti ve Inge'yle ilişkisini bitirdi, Juan Barreto'ysa Inge'ye çıkma teklif etti ve Ilse'yle ilişkisini bitirdi. Mahallede o kadar çok yeni duygusal birleşmeler ortaya çıkıyordu ki şaşkına dönüyorduk, dur-

madan birliktelikler kuruluyor ve bozuluyordu; cumartesi eğlencelerinden çıkan çiftler her zaman içeri girenlerle aynı olmuyordu. “Ne rahatlık!” diyerek hayretini dile getiriyordu, anne babamın ölümünden beri birlikte yaşadığım Alberta Hala’m.

Miraflores kıyılarına vuran dalgalar iki kez kırılıyordu ki, bunlardan ilki bayağı uzakta, plaja yaklaşık iki yüz metre mesafede oluyordu ve en cesurlarımız oraya kadar gidip onları göğsümüzle devirdikten sonra kendimizi yüz metre boyunca, dalgaların sadece havalı çarpışmalarla yeniden oluşmak ve bizi plajın çakıllarına kadar dalga koridorlarında taşıyacak olan ikinci bir kabarışla yeniden kırılmak için öldükleri o noktaya kadar suda sürüklenmeye bırakıyorduk.

O olağanüstü yaz, Miraflores’teki eğlencelerde insanlar vals, *corrido*, blues, bolero ve *huaracha* müzikleriyle dans etmeyi bıraktılar, çünkü mambo büyük sukse yaptı. Mambo, mahalledeki eğlencelerde çocuk, genç ya da olgun bütün çiftleri hareketlendiren, sıçratan, zıplatan figürler yaptıran depremdi. Ve muhtemelen Miraflores’in dışında, dünyanın ve yaşamın ötesinde Lince, Breña, Chorillos mahallelerinde ya da biz Miraflores’lilerin ne ayak bastığımız ne de asla ayak basmak zorunda kalacağımızı düşündüğümüz La Victoria’nın çok daha egzotik mahallelerinde, Lima’nın merkezinde, Rimac ve Porvenir’de de aynı şey yaşanıyordu.

Ve valslerden, *huaracha*’lardan, sambalardan ve polkalardan mamboya geçtiğimiz gibi, patenlerden ve *scooter*’lardan da bisiklete, bazılarımız, mesela Tato Monje ve Tony Espejo, motora, hatta bazen babasının üstü açılır Chevrolet’sini çalıp bizi Terrazas’tan Armendáriz Uçurumu’na kadar dalgakıranlarda saatte yüz kilometre süratle dolaşmaya götüren mahallenin kocaoğlanı Luchín gibi, bir ya da iki kişi de otomobile geçti.

Ama o yazın en kayda değer olayı, dikkat çekici varlıkları ve sözcüklerin son hecelerini yutarak cümleleri kulağa “yani” gibi gelen bir iç çekiş ünlemiyle sonlandıran, hızlı hızlı, benzersiz konuşma biçimleri biz kısa pantolondan uzun pantolona yeni geçmiş olan tüm Miraflores’lileri, en çok da beni, deli divane eden iki kız kardeşin çok uzaklardaki ülkeleri Şili’den Miraflores’e gelişleri oldu.

Küçük olan büyük görünüyordu, büyük de küçük. Büyüğün adı Lily’ydi ve bir yaş büyük olduğu Lucy’den biraz daha kısaydı. Lily en fazla on dört ya da on beş yaşındaydı, Lucy de on üç ya da on dört. Dikkat çekici sıfatı sanki onlar için yaratılmıştı ama Lucy ne kadar dikkat çekici olsa da kız kardeşi kadar değildi ve bunun nedeni sadece saçlarının ondan daha az sarı ve daha kısa olması ve Lily’den daha ağırbaşlı giyinmesi değil, kardeşinden daha sessiz olması ve dans zamanı gelip pikaba plaklar konduğunda, mambo müziği yükseldiğinde ve biz dans etmeye başladığımızda, o da figürler yapıp belini hiçbir Miraflores’li kızın cüret edemeyeceği bir gözü pekiyle kırsa da, Lily adındaki o topaca, o rüzgârdaki aleve, o yakamoza kıyasla içine kapanık, çekingen ve neredeyse sıkıcı bir kız olmasıydı.

Lily çok hoş ve çok keyifli bir ritimle gülücükler dağıtarak, şarkının sözlerini mırıldanarak, kollarını kaldırarak, dizlerini göstererek, giydiği eteklerin ve bluzların onca hınzırlık ve onca kıvrımla üzerine oturduğu o ufacık vücudunun tümü kıvrılıyormuş, titreşiyormuş ve saçının telinden ayaklarına kadar dansa iştirak ediyormuş gibi görünecek şekilde göbeğini ve omuzlarını oynatarak dans ediyordu. Onunla mambo dansı yapan herkes zor duruma düşüyordu; çünkü o kıvrak bacakların ve ufacık ayakların şeytani kasırgasına çarşafa dolanmadan ayak uydurabilmek söz konusu değildi! İnsan daha ilk baştan itibaren onun gerisinde kalıyor ve bütün çiftlerin gözü-

nün Lily'nin olağanüstü mambo gösterisine yoğunlaştığının tamamen bilincinde oluyordu. "Ne kız ama!" diye öfkesini dışa vuruyordu Alberta Hala'm, "Tıpkı Meksika filmlerindeki bir dansçı, tıpkı Tongolele gibi dans ediyor." "Neticede, unutmayalım ki o bir Şilili," diye kendi kendine devam ediyordu, "o ülkenin kadınlarının en güçlü tarafı erdem değildir."

Ben Lily'ye âşık olmanın en romantik biçimiyle, tıpkı bir dananın anasına karşı hissettiği sevgiyle âşık oldum –buna çılgınca âşık olmak da deniyordu– ve o unutulmaz yaz boyunca ona üç kez çıkma teklif ettim. Bunlardan ilki, Miraflores Merkez Parkı'nda bulunan Ricardo Palma Sineması'nın salon bölümünde bir pazar sabahı matinesinde oldu ve bana, âşık olmak için yaşının henüz çok küçük olduğunu söyleyip hayır, dedi. İkincisi, Salazar Parkı'nın hemen bitiminde o yaz açılan paten pistinde ve bana yine hayır, dedi, bunu düşünmesi gerekiyordu; çünkü benden biraz hoşlansa da, anne babası ondan ortaokul dördüncü sınıfı bitirene kadar âşık olmamasını istemişlerdi ve o henüz üçüncü sınıftaydı. Ve son olarak da, o büyük kavgadan birkaç gün önce, Larco Caddesi'ndeki Cream Rica'da vanilyalı *milkshake* içerken ve tabii ki bir kez daha hayır cevabını aldım, bana ne diye evet diyecekti ki, zira mevcut halimizle zaten iki âşık gibi görünüyorduk. Marta'larda gerçekler oyununu oynarken bizi hep eş yapmıyorlar mıydı? Miraflores Plajı'nda yan yana oturuyor muyduk? Partilerde o herkesten çok benimle dans etmiyor muydu? Miraflores'in tamamı bizi zaten sevgili zannediyorsa, bana resmî bir evet yanıtını ne diye verecekti ki? Fotomodel yüzü, koyu renkli ve hınzırca bakan gözleri, etli dudaklarla çevrili ağzıyla Lily yetişkin bir kadın gibi işveliydi.

"Senin her şeyin hoşuma gidiyor," diyordum ona. "Ama en çok da konuşma biçimin." Perulu kızlarınkinden

çok farklı tonlaması ve müziğiyle, ayrıca ne demek istediklerini ve herhangi bir alay barındırıp barındırmadıklarını tahmin etmeye çalışırken biz mahallelilere kafayı yedirten kimi ifadeleri, sözcükleri ve deyimleriyle çok komik ve özgündü. Lily sürekli çift anlamlı şeyler söylüyor, bilmeceler soruyor ve mahalleli kızların yüzlerinin kızarmasına sebep olan müstehcen fıkralar anlatıyordu. “Şu Şilili kızlar *korkunçlar*,” diye hüküm veriyordu Alberta Hala’m, bu iki yabancı kızın Miraflores’in ahlakını bozmasından endişe duyar bir şekilde, o sahip olduğu lise öğretmenini havasıyla gözlüğünü takıp çıkarırken.

50’li yılların başında Miraflores’te henüz yüksek binalar yoktu; mahalle tek ya da en fazla iki katlı evlerden oluşuyordu ve bunların hepsinin illa ki sardunyalar, ateş ağaçları, defneler, begonviller ve çimlerle bezenmiş bahçeleri vardı. Ev halkları hanımeli ya da sarmaşıkların tırmandığı taraçalardaki sallanan koltuklarında dedikodu yaparak ve yaseminlerin kokusunu içlerine çekerek geceyi beklerlerdi. Bazı parklarda kırmızı ve pembe çiçekli, dikenli *ceibo* ağaçları vardı; düzgün, temiz kaldırımlardaysa *plumeria* ağaççıkları, jakarandalar, dut ağaçları bulunuyordu ve bahçelerdeki çiçekler kadar, üniformaları beyaz önlük ve siyah şapkadan oluşan ve derinden gelen sesi bende bir barbar borusu, tarihöncesi bir anı etkisi bırakan bir kornayı çalarak sokakları gece gündüz arşınlayan D’Onofrio dondurmacılarının sarı arabaları da ortama bir renk katıyordu. Kuşların ötüşünün hâlâ işitildiği zamane Miraflores’inde, genç kızlar evlilik yaşına gelince aileleri çam ağaçlarını kesiyorlardı, zira bunu yapmasalar zavallı-cıklar Alberta Hala’m gibi evde kalacaklardı.

Lily bana asla evet demiyordu ama şu bir gerçek ki, bu formalite hariç, geri kalan her konuda sevgili gibi görünüyorduk. Ricardo Palma, Leuro, Montecarlo ve Colina sinemalarındaki matinelerde el ele tutuşuyorduk ve

alt katın karanlığında daha eski başka çiftler gibi yiyiştği-miz söylenemese de –yiyişmek deyimi kaçamak öpücük-lerden dillerin buluşmasına ve ölümcül günahlar olarak ilk cumalarda papaza itiraf edilmesi gereken kötücül el-leşmelere kadar her şeyi kapsıyordu– Lily, kendisini ya-naklarından, kulaklarının kıyısından, ağzının kenarından öpmeme izin veriyor ve bazen de dudaklarını bir saniye için benimkilerle birleştiriyordu ama hemen akabinde melodramatik bir biçimde yüzünü buruşturarak kendini geri çekiyordu: “Olmaz olmaz, kesinlikle olmaz, Sıska.” Ve mahalledeki arkadaşlarım, “Sen kafayı yemişsin Sıska, verem olacaksın Sıska, bu aşk seni eritip bitirmiş, Sıska,” diye benimle dalga geçiyorlardı. Beni asla ismimle –Ri-cardo Somocurcio– çağırıyor, bana hep lakabımla hitap ediyorlardı. Durumumu zerre kadar abartmıyorlardı: Ben Lily’ye iliklerime kadar âşıktım.

O yaz, onun için en iyi arkadaşlarımdan biri olan Luquen’le kavga ettim. Mahallenin kızlarının ve erkekle-rinin Colón ve Diego Ferré sokaklarının köşesinde, Cha-caltana’ların bahçesinde bir araya geldiği o toplantıların birinde, Luquen, komiklik yaparken Şilili kızların birer züppe olduklarını çünkü gerçekte sarışın olmayıp saçları-nı oksijenle sararttıklarını ve Miraflores’te, benim arkam-dan, onlar için Karafatmalar denmeye başladığını söyleyi-verdi. Ânında çenesine doğru bir yumruk savurdum, bun-dan kurtuldu ve aramızdaki sorunu yumruklarla çözmek için Reserva Dalgakıranı’nın köşesine, falezin kıyısına gittik. Bütün bir hafta konuşmadık, ta ki bir sonraki par-tide, mahallenin kızları ve oğlanları bizi barıştırana dek.

Lily, her akşamüstü Salazar Parkı’nın o palmiyeler, melek trompeti ağaççıkları ve sarmaşıkla kaplı köşesi-ne gitmekten ve oradaki kırmızı tuğladan duvarın üzerin-den tıpkı bir gemi kaptanının kaptan köşkünden denizi seyretmesi gibi bütün Lima Koyu’nu seyretmekten çok

hoşlanıyordu. Eğer gökyüzü açıksa –ki o yaz gökyüzünün daima açık olduğuna ve güneşin tek bir gün sektirmeden Miraflores'in üzerinde parıldadığına yemin edebilirim– orada uzaklarda, okyanusun en uç noktasında alevler saçarak, ışınlar ve göz kamaştırıcı ışıklarla vedalaşarak batan kırmızı disk seçiliyordu. Lily'nin suratı Merkez Parkı Kilisesi'ndeki öğlen on iki ayinine giderken hissettiği coşkunun aynısıyla konsantre oluyordu; yıldızın –ya da Tanrı'nın– gerçekleştireceği dileği ifade etmek için denizin en son ışını yutacağı ânı beklerken o ateşten topa sabitlenen bakış. Ben de, gerçekleşeceğine kısmen inanarak bir dilek tutuyordum. Elbette ki her zaman aynısını: Bana artık evet desin, sevgili olalım, yiyişelim, sevişelim, nişanlanalım, evlenelim; Paris'te zengin ve mutlu bir hayat sürelim.

Kendimi bildim bileli Paris'te yaşamayı hayal ediyordum. Bunun suçlusu muhtemelen babam ve beni yetim bırakan o trafik kazasında kendini öldürmeden önce bana okuttuğu Paul Féval, Jules Verne, Alexandre Dumas ve diğer onca yazarın kitaplarıydı. Bu romanlar kafamın içini maceralarla doldurdu ve Fransa'daki hayatın diğer her yerden daha zengin, daha eğlenceli, daha güzel ve daha eksiksiz olduğuna beni inandırdılar. İşte bu yüzden, Peru-Kuzey Amerika Enstitüsü'ndeki İngilizce derslerimin yanı sıra, beni Wilson Caddesi'nde bulunan ve Frenklerin dilini öğrenmek için haftada üç kez gideceğim Alliance Française'e yazdırması için Alberta Hala'mı ikna etmeyi başardım. Mahalledeki arkadaşlarımla eğlenmekten çok hoşlanmama rağmen, oldukça inek bir öğrenciydim, notlarım gayet iyiydi ve yabancı diller beni büyülüyordu.

Cep harçlığım müsaade ettiğinde Lily'yi, bembeyaz cephesiyle kaldırıma dizili küçük masaları ve güneş şemsiyeleriyle ve bin bir çeşit pastasıyla –dondurmalı pan-

dispanyalar, ortası karamelli sandviç kurabiyeler, rulo pastalar!– Larco Caddesi'nin, Arequipa Caddesi'nin ve çok yüksek kauçuk ağaçlarının gölgelediği Ricardo Palma Bulvarı'nın tam kesiştiği noktada bulunan Tiendecita Blanca Pastanesi'ne çay içmeye –buna *çay saati* demek henüz moda olmamıştı– davet ediyordum.

Lily'yle birlikte dondurma ya da bir dilim pasta yemek için Tiendecita Blanca'ya gitmek neredeyse her zaman, her dışarıya çıkışımızda yanımızda taşımak zorunda olduğum kız kardeşi Lucy'nin varlığıyla –ne yazık ki– zedelenen bir mutluluktu. Kendisini çanta gibi taşımamızdan hiçbir rahatsızlık duymadan benim planlarımı mahvediyor, Lily'yle baş başa sohbet etmemi ve kulağına fısıldamanın hayalini kurduğum bütün o güzel şeyleri Lily'ye söylememi engelliyordu. Ama Lucy'nin varlığından ötürü sohbetimiz belli konulara girmekten kaçınmak zorunda kaldığı zamanlarda dahi, onun yanında olmak, kafasını her oynattığında kâkülünün nasıl dans ettiğini seyretmek, koyu bal rengi gözlerindeki hınzırlığı görmek, öylesine farklı konuşma biçimini dinlemek ve kimi dikkatsizlik anlarında, çoktan dikilmeye başlamış o yusuvarlak, körpe uçlu ve hiç kuşkusuz taptaze meyve gibi biçimli ve yumuşak memeciklerini dar bluzunun yakasından seçmek paha biçilmez bir şeydi.

“Sizin yanınızda neden böyle çanta gibi dolaştığımı bilmiyorum,” diyordu bazen özür dilercesine Lucy. Ona yalan söylüyordum: “Saçmalama, biz senin varlığından mutluluk duyuyoruz, değil mi Lily?” Lily gözbebeklerindeki şeytani bir alayla gülüyor ve ağzından şu ünlem dökülüyordu: “Evet, puuuuu!”

Pardo Caddesi'nde, şakıyan kuşların istila ettiği kauçuk ağaçlarının altında, yolun her iki tarafında sıralanmış, bahçelerinde ve verandalarında kolalı beyaz uniformalar giymiş bakıcı kadınların gözetimindeki küçük çocukların

koşuşturduğu evlerin arasında yürüyüş yapmak o yazın kutsal bir ayını oldu. Lily'yle hoşuma giden şeylerden konuşmak, Lucy'nin varlığından ötürü, çok zor olduğu için sohbeti havadan sudan konulara sürüklüyordum. Mesela geleceğe yönelik planlarımdan bahsediyordum: Bir avukat olarak mezun olduğumda diplomatik bir görevle Paris'e gidecektim –çünkü orada, Paris'te, yaşamak yaşamaktı, Fransa bir kültür ülkesiydi– ya da bu yoksul Peru'nun yeniden büyük ve bereketli olmasına biraz yardımcı olmak için belki de politikaya atılırdım, bu durumda Avrupa'ya yolculuğumu biraz ertelemem gerekecekti. Ya onlar, büyüyünce ne olmak isterlerdi? Ağırbaşlı Lucy'nin ulaşmak istediği çok kesin amaçları vardı: “Her şeyden önce liseyi bitirmek. Sonra, iyi bir iş bulmak, belki bir plak mağazasında, bu herhalde müthiş eğlenceli bir iş olmalı.” Lily ise bir seyahat acentesini ya da anne babasını ikna edebilirse bir havayolu şirketinde hosteslik yapmayı düşünüyordu, böylece bedavaya bütün dünyayı gezebilirdi. Ya da sinema artisti olacaktı ama bikinisini çıkarmalarına asla müsaade etmeyecekti. Gezmek, dolaşmak, bütün ülkeleri tanımak onun en çok hoşuna gidecek şeydi. “Şimdiden en azından iki tanesini, Şili ve Peru'yu tanıyorsun, daha ne istiyorsun,” diyordum ona. “Bir de Miraflores'ten dışarı adım atmamış beni düşün.”

Lily'nin Santiago hakkında anlattıkları benim için Paris cennetinin bir habercisi gibiydi. Onu ne büyük bir gıptayla dinliyordum! Orada, buradan farklı olarak sokaklarda ne yoksullar ne de dilenciler vardı, anne babalar kızların ve oğlanların gün doğana kadar partilerde kalmalarına ve *cheek to cheek*¹ dans etmelerine izin veriyorlardı ve burada olduğu gibi, büyüklerin, annelerin, halaların dans

1 (İng.) Yanak yanağa. (Ç.N.)

Sadece ahmakların mutlu olduğunu söyleseler de, itiraf ediyorum ki kendimi mutlu hissediyordum. Günlerimi ve gecelerimi Hınzır Kız'la paylaşmak hayatımı dolduruyordu. Geçmişteki buz gibi soğuk tavırlarına kıyasla, bana karşı sevecen davranmasına rağmen, günün birinde, hiç beklenmedik bir biçimde maceralarına geri döneceği ve hoşça kal bile demeden çekip gideceği korkusuyla, beni daima huzursuz bir şekilde yaşatmayı gerçekten başarmıştı.

Sebatlı çevirmen Ricardo'nun tek kabahati gönlünü fettan mı fettan, bin bir surat Hınzır Kız'a kaptırması. İki sevgilinin imkânsız aşkının arka planındaysa 20. yüzyılın ikinci yarısında hem Peru'yu hem de dünyanın geri kalanını şekillendiren tarihî ve toplumsal dönüm noktaları.

Mario Vargas Llosa'nın, "Aşka dair ilk romanım," dediği *Hınzır Kız* 1950'lerin Lima'sında alevlenip Paris, Londra, Tokyo ve Madrid'e uzanan, sönmez bir sevdanın öyküsü.

#aşkhikayesi #paris #madambovary #çevirmenlik #yirminciyüzyıl
#toplumsaldönüşüm #edebiyat

 can

canyayinlari.com | [f](#) | [i](#) | [t](#) | [canyayinlari](#)

roman

ISBN 978-975-07-2569-0

9 789750 725890